

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **KARSTAV-MONT s. r. o.**, IČO 248 23 929
sídlem Budapeštská 1491/5, Praha 10
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Letovancem,
sídlem Lidická 544, Třinec

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2021, č. j. 9806/21/5300-22441-705341

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a současně zrušení dodatečných platebních výměrů vydaných Finančním úřadem pro Hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“), konkrétně dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za červenec 2017 č. j. 6669480/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018 a dodatečného platebního výměru na DPH za září 2017 č. j. 6670190/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018.
2. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil dodatečný platební výměr č. j. 6669480/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018, dodatečný platební výměr č. j. 6669892/18/2010-52523-110070 ze dne 14. 8. 2018 a dodatečný platební výměr č. j. 6670190/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

3. Žalobkyně ve své žalobě shrnuje, že dodatečným platebním výměrem na DPH za červenec 2017 č. j. 6669480/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018 byla žalobkyni doměřena daň ve výši 1 468 693 Kč a penále ve výši 293 738 Kč. Dodatečným platebním výměrem na DPH za srpen 2017 č. j. 6669892/18/2010-52523-110070 ze dne 14. 8. 2018 byla žalobkyni doměřena daň ve výši 35 569 Kč a penále ve výši 7 113 Kč. Dodatečným platebním výměrem na DPH za září 2017 č. j. 6670190/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018 byla žalobkyni doměřena daň ve výši 1 200 771 Kč a penále ve výši 240 154 Kč.
4. Proti všem uvedeným dodatečným platebním výměrům (dále jen „DPV“) podala žalobkyně odvolání, na základě kterého žalovaný předmětné DPV změnil následovně. 1) DPV č. j. 6669480/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018: Údaje ve výroku viz výrok rozhodnutí, v části ohledně placení daně na str. 3 se mění takto: Text: „*Doměřená daň ve výši 1 468 693,-Kč je splatná v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru.*“ Se nahrazuje textem: „*Doměřená daň ve výši 1 174 852,- Kč je splatná v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru.*“ Text: „*Penále ve výši 293 738 Kč je v souladu s § 251 odst. 3 daňového řádu...*“ se nahrazuje textem: „*Penále ve výši 234 970 Kč je v souladu s § 251 odst. 3 daňového řádu...*“ V ostatním zůstává výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny. 2) DPV č. j. 6669892/18/2010-52523-110070 ze dne 14. 8. 2018: Údaje ve výroku viz výrok rozhodnutí, v části ohledně placení daně na str. 3 se mění takto: Text: „*Doměřená daň ve výši 35 569,- Kč je splatná v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru.*“ Se vymazává. Text: „*Penále ve výši 7 113 Kč je v souladu s § 251 odst. 3 daňového řádu...*“ se vymazává. V ostatním zůstává výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny. 3) DPV č. j. 6670190/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018: Údaje ve výroku viz výrok rozhodnutí, v části ohledně placení daně na str. 3 se mění takto: Text: „*Doměřená daň ve výši 1 200 771,- Kč je splatná v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru.*“ Se

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

nahrazuje textem: „*Doměřená daň ve výši 1 034 055,- Kč je splatná v náhradní lhůtě v souladu s § 143 odst. 5 daňového řádu do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto platebního výměru na účet správce daně (...).*“ Text: „*Penále ve výši 240 154 Kč je v souladu s § 251 odst. 3 daňového řádu...*“ se nahrazuje textem: „*Penále ve výši 206 811 Kč je v souladu s § 251 odst. 3 daňového řádu...*“ V ostatním zůstává výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny.

5. Žalobkyně uvádí, že s uvedenými rozhodnutími nesouhlasí, a to s výjimkou těch, které se týkají rozhodnutí žalovaného o DPV č. j. 6669892/18/2010-52523-110070 ze dne 14. 8. 2018. Žalobkyně také zdůrazňuje, že napadá všechny výroky napadeného rozhodnutí kromě těch, které se týkají zmíněného rozhodnutí žalovaného o DPV č. j. 6669892/18/2010-52523-110070 ze dne 14. 8. 2018.
6. Žalobkyně předesílá, že náležitosti žaloby podle § 71 odst. 1 písm. d) a písm. e) s. ř. s. doplní dodatečně. Namítá, že nebyly splněny zákonné podmínky pro přenesení břemene důkazní povinnosti na žalobkyni v rámci předcházejících řízení, když zde není dán prostor pro vytvoření důvodných pochybností při šetření správce daně.
7. Žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a spolu s ním také DPV na DPH za červenec 2017 č. j. 6669480/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018 a DPV na DPH za září 2017 č. j. 6670190/18/2010-52523-110070 ze dne 15. 8. 2018.
8. Žalovaný ve svém vyjádření shrnuje dosavadní průběh řízení a poukazuje na to, že žalobkyně v podané žalobě uvádí pouze jedinou žalobní námitku s tím, že žalobu následně doplní. Žalovanému však není známo, že by k takovému doplnění došlo. Jediná žalobní námitka přitom spočívá v obecném tvrzení, že v posuzovaném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro přenesení důkazního břemene na žalobkyni, když zde nebyl dán prostor pro vytvoření důvodných pochybností při šetření správce daně.
9. Žalovaný s právním názorem žalobkyně nesouhlasí a k podrobnému popisu skutkového stavu a právního posouzení odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. K námitce týkající se přenosu důkazního břemene žalovaný konstatuje, že uvedená námitka je formulována značně obecně, a podotýká, že je to žalobkyně, kdo svými námitkami vymezuje rozsah soudního přezkumu, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005 č. j. 7 Afs 53/2004-109.
10. Žalovaný vysvětluje, že v České republice je daňové řízení postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy nese břemeno tvrzení, a má rovněž povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese břemeno důkazní. Zde žalovaný odkazuje na náleze Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996 sp. zn. Pl. ÚS 38/95. Dodává, že popsany princip je zakotven v § 92 odst. 3 daňového řádu, podle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení.
11. K tvrzení žalobkyně, že zde nebyly splněny zákonné podmínky pro přenesení důkazního břemene na žalobkyni, žalovaný uvádí, že svůj postup (stejně jako postup správce daně) v rámci posuzovaného řízení v napadeném rozhodnutí podrobně odůvodnil, a to konkrétně v bodech 17 až 28, a na napadené rozhodnutí v tomto směru odkazuje. Shrnuje, že v posuzovaném případě je podstatné, že žalobkyně dne 1. 11. 2019 podala dodatečná daňová přiznání k DPH, ve kterých snížila veškerá uskutečněná zdanitelná plnění uvedená na ř. 1 řádných daňových přiznání tak, že hodnoty původně deklarovanych uskutečněných

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

zdanitelných plnění v daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období červenec, srpen a září 2017 na ř. 1 vynulovala, přičemž ani na výzvu k prokázání skutečností nepředložila žádné důkazní prostředky, které by ji opravňovaly toto učinit (tj. snížit hodnotu uskutečněných zdanitelných plnění v rozhodných obdobích). Žalovaný poukazuje na to, že právě touto výzvou bylo na žalobkyni přeneseno důkazní břemeno ve věci jejího tvrzení o nulové výši uskutečněných zdanitelných plnění v tuzemsku. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně v této věci své důkazní břemeno neunesla, ponechal žalovaný hodnotu ř. 1 ve výši tvrzené žalobkyní v řádných daňových tvrzeních.

12. Žalovaný dodává, že v napadeném rozhodnutí byla jasně a přehledně vymezena správní úvaha žalovaného (resp. správce daně), která vedla ke vzniku důvodných pochybností o správnosti žalobkyní vykázané záporné daně na výstupu, resp. pochybností o výši uskutečněných zdanitelných plnění vykázaných mínusem na ř. 1 dodatečných daňových přiznání, a k vydání napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené žalovaný považuje námitku žalobkyně za zcela nedůvodnou.
13. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl s tím, že žalobkyni se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
16. Žaloba není důvodná.
17. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu, *daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.*
18. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, *pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.*
19. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, *správce daně prokazuje c) skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.*
20. Podle § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), *plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování a) zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku, b) plnění osvobozených od daně s nárokem na odpočet daně s místem plnění v tuzemsku, c) plnění s místem plnění mimo tuzemsko, pokud by měl nárok na odpočet daně, jestliže by se uskutečnila s místem plnění v tuzemsku, d) plnění uvedených v § 54 odst. 1 písm. a) až j), l) až u) a y) a v § 55 s místem plnění ve třetí zemi, nebo pokud jsou taková plnění přímo*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

spojena s vývozem zboží, nebo e) plnění uvedených v § 13 odst. 7 písm. a), b), d) a e) a v § 14 odst. 5.

21. Soud se předně zabýval otázkou splnění náležitostí žaloby podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy zda žaloba obsahuje řádně vymezené žalobní body. Žalobkyně v podané žalobě sice uvedla, že její náležitosti doplní pozdějším podáním, takové však neučinila a žalobu nijak nedoplnila. Navzdory tomu žalobkyně i ve stroze odůvodněné žalobě namítala nesplnění zákonných podmínek pro přenesení břemene důkazní povinnosti na žalobkyni v rámci předcházejících řízení, když nebyl dán prostor pro vytvoření důvodných pochybností při šetření správce daně.
22. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78 uvedl, že: *„Je nutno za žalobní bod považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum.“* Dále Nejvyšší správní soud doplnil, že *„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.“*
23. S ohledem na citovanou judikaturu soud posoudil výše uvedené tvrzení žalobkyně jako žalobní bod, byť poněkud obecný. Lze z něj však dovodit, z jakých důvodů se žalobkyně tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí dovolává, a je možné vymezit, ve vztahu k jakým právním předpisům má soudní přezkum směřovat. Z popsanych důvodů soud žalobu věcně projednal, a to v mezích žalobního bodu namítajícího nesplnění zákonných podmínek pro přenesení břemene důkazní povinnosti na žalobkyni.
24. Pokud jde o samotné přenesení důkazního břemene, vyšel soud z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které je *„daňové řízení postaveno na zásadě, dle níž má každý daňový subjekt povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, a dále povinnost toto své tvrzení doložit. Uvedené důkazní břemeno daňový subjekt unese tehdy, předloží-li správci daně doklady splňující požadavky stanovené zákonem a odpovídají-li údaje uvedené na dokladech zjištěnému skutkovému stavu. Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a v dalších podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu), případně i ty skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván (§ 92 odst. 4 daňového řádu).“* (např. rozsudek NSS ze dne 2. 2. 2017 č. j. 7 Afs 200/2016-21, rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2018 č. j. 7 Afs 219/2017-27, rozsudek ze dne 12. 3. 2020 č. j. 7 Afs 523/2018-35).
25. V projednávaném případě vychází rozsah povinnosti tvrzení žalobkyně z ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty, konkrétně z jeho § 72 odst. 1. Ve vztahu k důvodnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

pochyb o tvrzení daňového subjektu (žalobkyně) pak důkazní břemeno nese podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně.

26. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2008 č. j. 9 Afs 30/2008-86, který je aplikovatelný i na aktuálně účinný daňový řád, „*správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, které činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Ne každá chyba v účetnictví proto bude způsobovat takto požadovanou intenzitu pochybností; budou to pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající ze zákona.*“ (Shodně také NSS ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2012 č. j. 8 Afs 14/2012-61.) K tomu doplnil NSS ve svém rozsudku ze dne 12. 9. 2013 č. j. 9 Afs 12/2013-30, že „*unes-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad jím deklarovaných obchodních případů se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nabradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví.*“
27. Promítnuto do poměrů projednávané věci soud konstatuje, že ačkoliv správce daně v prvostupňovém řízení pochybil, když žalobkyni nevyzval postupem podle § 92 odst. 4 daňového řádu k prokázání rozhodných skutečností, byla tato vada napravena v průběhu odvolacího řízení, kdy na základě pochybností o správné výši uskutečněných zdanitelných plnění zaslal správce daně žalobkyni výzvu k prokázání skutečností dle § 92 odst. 4 daňového řádu č. j. 26734/21/2914-60561-708054, která byla žalobkyni doručena dne 14. 1. 2021. V této výzvě správce daně žalobkyni poučil o tom, jaké skutečnosti má prokázat, aby unesla své důkazní břemeno, a z jakých důvodů má pochybnosti o správnosti žalobkyní tvrzených hodnotách. Konkrétně uvedl, že v případě dodatečného daňového přiznání k DPH za zdaňovací období červenec 2017 ze dne 1. 11. 2019 má pochybnost o tom, že vykázaná záporná částka na ř. 1 byla uplatněna v souladu s § 42 a 43 zákona o DPH (u uskutečněných zdanitelných plnění od plátců v základní sazbě daně je uvedena souhrnná hodnota základu daně - 6 049 793 Kč a daň ve výši -1 270 457 Kč). Současně žalobkyni vyzval, aby pro případ, že je příčinou záporné daně na výstupu na ř. 1 oprava základu daně a výše daně dle § 42 zákona o DPH, prokázala, že byla splněna některá z podmínek pro provedení opravy základu a výše daně stanovená v § 42 odst. 1 zákona o DPH, a to ve výši, která je uvedena v daňovém přiznání. Pro případ, že je příčinou záporné daně na výstupu na ř. 1 oprava výše daně v jiných případech dle § 43 zákona o DPH, správce daně žalobkyni vyzval, aby prokázala, že byla splněna některá z podmínek pro provedení opravy výše daně stanovená v § 43 zákona o DPH, a to ve výši, která je uvedena v daňovém přiznání. Konkrétně měla žalobkyně prokázat, že opravu základu daně a opravu výše daně za zdaňovací období červenec 2017 provedla v souladu s § 42 a 43 zákona

o DPH, a to např. předložením vystavených daňových dokladů, souvisejících opravných daňových dokladů vystavených dle § 45 zákona o DPH, doložením převzetí opravného daňového dokladu osobou, pro kterou se původní plnění uskutečnilo nebo která poskytla úplatu, z níž vznikla povinnost priznat daň, popřípadě jiným způsobem.

28. Stejným způsobem vyzval správce daně žalobkyni k prokázání souladu opravy základu daně a výše daně za zdaňovací období srpen 2017 s § 42 a 43 zákona o DPH (u uskutečněných zdanitelných plnění od plátců v základní sazbě daně je uvedena souhrnná hodnota základu daně -182 870 Kč a daň ve výši - 38 403 Kč) a také za zdaňovací období září 2017 (zde je u uskutečněných zdanitelných plnění od plátců v základní sazbě daně uvedena souhrnná hodnota základu daně - 5 281 443 Kč a daň ve výši - 1 109 103 Kč).
29. V projednávané věci došlo k tzv. přenesení důkazního břemene, tj. nejprve bylo na správci daně, aby vznesl odůvodněné pochybnosti o nevěrohodnosti žalobkyní uváděných hodnot základu daně a daně samotné. Soud konstatuje, že v tomto případě správci daně postačí, když identifikuje konkrétní skutečnosti, na jejichž základě se domnívá, že doklady předložené daňovým subjektem nejsou dostatečné k prokázání jeho tvrzení. V projednávaném případě došlo k situaci, kdy žalobkyně podala dodatečná daňová priznání k DPH za rozhodná období, ve kterých provedla změnu údajů vykázaných v řádných daňových priznáních tak, že snížila veškerá uskutečněná zdanitelná plnění uvedená na řádcích 1 a výše deklarovaných uskutečněných zdanitelných plnění v daňových priznáních k DPH za rozhodná zdaňovací období na ř. 1 byla v nulové výši. Žalobkyně současně přes výše uvedenou výzvu správce daně nedoložila žádnými důkazními prostředky skutečnosti opravňující snížení deklarovaných uskutečněných zdanitelných plnění. Správce daně ve výzvě k doložení skutečností ze dne 14. 1. 2021 uvedl, že zjistil dle údajů z kontrolních hlášení žalobkyně za rozhodná zdaňovací období konkrétní odběratele žalobkyně, kteří ve svých daňových priznáních k DPH uplatnili nároky na odpočet DPH z daňových dokladů od žalobkyně, a dále správce daně ve své vyhledávací činnosti zjistil, že na straně odběratelů nebyla podána dodatečná daňová priznání za rozhodná zdaňovací období. Na základě těchto skutečností dospěl správce daně k pochybnostem o výši uskutečněných zdanitelných plnění vykázaných na ř. 1 v daňových priznáních za rozhodná zdaňovací období.
30. Přenesení důkazního břemene na daňový subjekt je vázáno řadou podmínek, které podporují zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti, tzn., že správce musí šetřit práva a právem chráněné zájmy osob zúčastněných na správě daní a používat takové prostředky, které vedou k dosažení cíle správy daní, ale současně co nejméně zatěžují daňové subjekty. Správce daně může vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně za splnění dvou podmínek. Zaprvé je rozhodný stav probíhajícího řízení, resp. že v probíhajícím daňovém řízení nastala důkazní situace vyžadující objasnění skutečností ohledně konkrétní daňové povinnosti daňového subjektu v příslušném zdaňovacím období. Tuto podmínku považuje soud v projednávaném případě za splněnou, protože v daňovém řízení vznikly pochybnosti ohledně žalobkyní tvrzené výše zdanitelných plnění, když žalobkyně neodůvodnila vynulování částek uváděných v části zdanitelných plnění. Zadruhé může správce daně vyzvat daňový subjekt k doplnění pouze takových skutečností, které nemůže získat z vlastní úřední evidence. Ze správního spisu vyplývá, že v projednávaném případě se jednalo o skutečnosti, které správce daně neměl

možnost bez spolupráce s žalobkyní doplnit sám. I tato podmínka tak byla v projednávaném případě splněna.

31. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 10. 2007 č. j. 9 Afs 81/2007-60 uvedl, že: *„Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše zdanitelného plnění i ohledně jeho účelu nese daňový subjekt. Proto pokud tento subjekt v daňovém řízení neunese důkazní břemeno, které jej stíhá, znamená to, že se z jím tvrzených skutečností nevychází, přičemž tato okolnost umožňuje správci daně uložit mu povinnost zaplatit daň ve vyšší částce, než by odpovídalo údajům jím uvedeným v daňovém přiznání. Je tak zcela na daňovém subjektu, který se domáhá svého nároku na odpočet daně ve smyslu ust. § 19 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty v jím prokázané výši, aby tento svůj nárok prokázal.“*
32. S ohledem na výše uvedené neuznal soud žalobní námitku žalobkyně důvodnou, když v projednávaném případě byly splněny všechny zákonné podmínky pro přenesení důkazního břemene na žalobkyni a žalobkyně požadované skutečnosti nedoložila, ani se o to nepokusila. Správce daně tak s ohledem na výše zmíněnou judikaturu NSS postupoval správně, když stanovil daň v souladu s podanými dodatečnými daňovými tvrzeními, s výjimkou řádku 1, jehož hodnotu ponechal ve výši tvrzené žalobkyní v řádných daňových tvrzeních za rozhodná zdaňovací období.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. února 2022

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu